

Arrest

**nr. 36 350 van 21 december 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 november 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaarden op 6 juli 2009 België te zijn binnengekomen, dienden op 7 juli 2009 elk een asielverzoek in. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat eerste en tweede verzoekende partij reeds op 19 augustus 2006 en 10 juli 2007 in Polen werden aangetroffen en dat derde verzoekende partij op 19 augustus 2006, 9 mei 2007 en 17 oktober 2007 in Polen aanwezig was.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 21 september 2009, gelet op artikel 16.1.e. van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Poolse autoriteiten om de overname van verzoekende partijen.

1.3. De Poolse autoriteiten willigden de Belgische overnameverzoeken in op 23 september 2009 wat betreft derde verzoekende partij en op 29 september 2009 wat betreft eerste en tweede verzoekende partij.

1.4. Op 21 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de drie verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing genomen ten opzichte van eerste verzoekende partij, die haar op 22 oktober 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 07/07/2009 blijkt dat betrokkene reeds 2 maal in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 02/10/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat hij op 13/08/2006 Tsjetsjenië verliet in en dat hij via Rusland en Wit-Rusland in Polen is terechtgekomen. Hij verklaart dat hij er twee maal asiel vroeg en dat hij er een tijdelijke verblijfvergunning heeft gekregen die hoewel ze niet meer geldig is toch opnieuw kan worden hernieuwd. Betrokkene verklaart dat hij op 06/07/2009 Warschau verliet en met de auto naar Be(lg)ië is gekomen.

Betrokkene reisde samen met zijn vrouw (K. Z. ° 15/11/1963) en zijn 2 zonen (K. B. ° 10/02/1986 en K. B. ° 24/07/1987). Ook voor zijn vrouw en zijn zoon B. is er een terugnameakkoord van de Poolse autoriteiten. Betrokkenes andere zoon B. kwam reeds vroeger naar België maar werd door de Belgische autoriteiten op 14/01/2008 naar Polen teruggestuurd.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 07/07/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene zegt dat hij naar België is gekomen omdat zijn leven in Polen gevaar liep.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben elders in Europa. Hij zou hier in België een neef hebben die als vluchteling werd erkend. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart dat hij Hepatitis C en schildklierproblemen heeft. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen recente medische verslagen aanwezig waaruit zou blijken dat de door betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen hem verhinderen om te reizen.

De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is

gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Trouwens verblijft betrokkene sedert 2006 in Polen en werd hij niet naar Tsjetsjenië gerepatriëerd maar verkreeg er zelfs een tijdelijke verblijfsvergunning die kan worden hernieuwd. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de bevoegde Poolse autoriteiten. (...)"

De beslissing genomen ten opzichte van tweede verzoekende partij, die haar op 22 oktober 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft reeds 2 maal in Polen een asielaanvraag ingediend (19/08/2006 en 10/07/2007) en de Poolse overheid heeft op datum van 02/10/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat zij in augustus 2006 vanuit Novoterskoje is vertrokken en dat zij via Rusland en Wit-Rusland in Polen is terechtgekomen. Zij verklaart dat zij er twee maal asiel vroeg en dat zij er een tijdelijke verblijfsvergunning heeft gekregen. Betrokkene verklaart dat zij op 05/07/2009 Warschau verliet en met de auto naar Be(lgië) is gekomen.

Betrokkene reisde samen met haar man (K. M. °07/05/1959) en haar 2 zonen (K. B. °10/02/1986 en K. B. °24/07/1987). Ook voor haar man en haar zoon B. is er een terugnameakkoord van de Poolse autoriteiten. Betrokkene's andere zoon B. kwam reeds vroeger naar België maar werd door de Belgische autoriteiten op 14/01/2008 naar Polen teruggestuurd.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar zij op 07/07/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene zegt dat zij naar België is gekomen omdat het leven van haar man in Polen gevaar liep.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Zij vermoedt dat haar zoon K. B. hier verblijft. Betrokkene zegt dat er hier in België een neef van haar man woont die als vluchteling is erkend. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze verre familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart dat haar gezondheidstoestand goed is.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde

objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Trouwens verbleef betrokkene sedert 2006 in Polen en werd zij niet gerepatriëerd naar Tsjetsjenië maar verkreeg zij er zelfs een tijdelijke verblijfsvergunning. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal worden overgedragen aan de bevoegde Poolse autoriteiten. (...)

De beslissing genomen ten opzichte van derde verzoekende partij, die haar op 22 oktober 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 07/07/2009 blijkt dat betrokkene reeds 3 maal in Polen een asielaanvraag heeft ingediend (19/08/2006 – 09/05/2007 – 17/10/2007) en de Poolse overheid heeft op datum van 23/09/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat hij rond 15/08/2006 vanuit Kalinovskoje is vertrokken en dat hij via Rusland en Wit-Rusland naar Polen is gereisd. Hij verklaart dat hij er een tijdelijke verblijfsvergunning heeft gekregen en dat hij er tot 05/07/2009 is gebleven waarna hij met de auto naar België is gekomen omdat hij hier familie heeft.

Betrokkene reisde samen met zijn ouders (K. M. °07/05/1959 en K. Z. °15/11/1963). Ook voor hen is er een terugnameakkoord van de Poolse autoriteiten.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 07/07/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene zegt dat hij naar België is gekomen omdat het leven van hem en zijn ouders in Polen gevaar liep en omdat hij hier familie heeft.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben elders in Europa.

Betrokkene verklaart dat hij hier in België een achteroom heeft die als vluchteling werd erkend. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, verklaart betrokkene dat hij last heeft aan zijn darmen en dat hij aan astma lijdt. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen hem verhinderen om te reizen. Betrokkene verblijft trouwens reeds 3 jaar in Polen.

De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene

geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal worden overgedragen aan de bevoegde Poolse autoriteiten. (...)

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3.2, 3.4, 15, 16 en 19.2 van de verordening 343/2003/EG, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/5, § 2, 62 en 71/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoekers stellen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partijen betogen onder meer het volgende:

“(…) De drie beslissingen stellen dat verzoekers verklaard hebben dat hun leven in gevaar was in Polen, (…)

Dat geen van de drie beslissingen hierop echter verder op ingaat, zodat dit argument, dat de kern van de reden van de aankomst van het gezin in België is, niet behandeld noch in aanmerking is genomen door de DVZ.

De beslissingen zeggen met geen woord, waarom dit argument niet zou van aard zijn om de asielaanvraag in België te behandelen;

Het argument wordt gewoon nagelaten en blijft onbeantwoord;

Verzoekers hebben gedurende hun interview alle drie specifieke redenen aangehaald op basis van dewelke zij meenden dat België zich verantwoordelijk zou kunnen verklaren voor de behandeling van hun asielaanvraag;

Zoals de beslissing luidt is het ook duidelijk dat de DVZ kennis heeft gehad van dit argument;

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de DVZ er zich tot beperkt dit argument van verzoekers te noteren, doch geen besluit hieruit te trekken, noch positief, noch negatief; (...)

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat de behandeling van hun asielaanvragen, overeenkomstig de bepalingen van de verordening 343/2003/EG, toekomt aan de Poolse autoriteiten. Zij voeren evenwel aan dat de motiveringen van de bestreden beslissingen niet afdoende zijn omdat niet wordt geantwoord op het door hen aangevoerde element dat hun leven in gevaar is in Polen.

Verwerende partij stelt hieromtrent in haar nota met opmerkingen dat verzoekende partijen zich hebben beperkt tot een losse bewering, dat zij niet de minste duiding aan die bewering hebben gekoppeld en dat zij hebben nagelaten een begin van bewijs voor te leggen van wat zij als reden voor hun komst naar België wensen te doen doorgaan. Zij stelt dat het bestuur bezwaarlijk een antwoord kan geven op niet verwoorde argumenten of gegevens.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is

aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij tijdens het interview afgenomen op 17 juli 2009 in het kader van het onderzoek of België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag verklaarde dat haar leven en dat van haar zonen in Polen gevaar liep: *“Op 15/07/2008 begonnen onze problemen in Polen. Mijn leven en het leven van mijn twee zonen lopen gevaar. Op die datum werd ik samen met mijn zoon (B.) aangevallen door drie Tsjetsjenen. We dachten toen dat het toevallig was maar er vonden later nog verschillende feiten plaats waardoor ik met zekerheid weet dat net wij gezocht worden. Ik ben getuige van een moord op een Tsjetsjeen van andere Tsjetsjenen in 2004 (gepleegd in Tsjetsjenië). Op 31/12/2008 kwam ik in Polen één van de vijf moordenaars van die Tsjetsjeen tegen. Mijn zonen en ik werden achteraf gezocht door Tsjetsjenen zowel op ons adres als op ons werk in Polen.”* Uit het administratief dossier blijkt verder dat eerste verzoekende partij een brief aanbracht van haar werkgever in Polen die de problemen aldaar bevestigde. Tweede verzoekende partij stelde toen zij gehoord werd op 17 juli 2009 dat het leven van haar man in Polen gevaar liep en derde verzoekende partij verwees tijdens het interview op dezelfde dag eveneens naar het feit dat haar leven en dat van haar familie in gevaar waren in Polen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissingen niet toelaat te begrijpen waarom het door verzoekende partijen ingeroepen gevaar voor hun leven in Polen – dat zij daarenboven, in tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota, hebben gestaafd met een stuk – niet wordt aanvaard als een basis om de asielaanvraag van verzoekende partijen in België te behandelen op grond van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG.

De motiveringen van de bestreden beslissingen dienen bijgevolg als niet afdoende te worden beschouwd (RvS 21 juni 2001, nr. 96.827, RvS 20 februari 2002, nr. 103.762).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde beginselen en bepalingen.

3. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK